

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

נכון לעכשיו
הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

העלון מופץ ב-50,000 עותקים
לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302
ההכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

הדלקת נרות: י-ם 19:06 ת"א 19:24 ח"פה 19:18
מוצאי שבת: י-ם 20:27 ת"א 20:30 ח"פה 20:31

שובה ד' רבבות אלפי ישראל

כשפותחים את ארון הקודש, את ההיכל, ביום שקוראים בתורה, אומרים: "ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ד' ויפוצו אויביך וינסו משנאיך מפניך" (במדבר י' לה), וכן פסוק מחזון אחרית הימים: "כי מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים" (ישעיה ב' ג). שני הפסוקים הללו קשורים זה בזה - מפלתם של אויבי ושונאי ישראל והתקיימות חזון אחרית הימים, וכל זה בזמן שפותחים את ההיכל. פתיחת ההיכל מרמזת על גילוי השכינה, דהיינו על מלכות השי"ת ואורו בשתי מדרגות. מדרגה ראשונה, כאשר אויבי ושונאי ישראל מתכנסים וחורשים עלינו רעה ח"ו, כפירוש רש"י, "משנאיך" אלו שונאי ישראל, שכל השונא את ישראל שונא את מי שאמר והיה העולם. אז מתקיימת אמירתו של משה רבינו "קומה ד'". כאשר עם ישראל קם לתחייה ושב לארץ ישראל ולירושלים ומנצח את אויבי, מזדקפת קומת האומה הישראלית ומתקדש שם שמים בעולם, ושם השם הנקרא עלינו קם כביכול ומגרש את החושך שאויבי ישראל ושונאיו רוצים להאפיל על העולם ברצותם למחוק את שם ישראל. ככתוב "כי אויביך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש על עמך יערימו סוד ויתיעצו על צפוניך, אמרו לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד" (תהילים פג' ח"ו).

מתוך ניצחונם של ישראל על אויבי ושונאיו מתקיים השלב השני של גילוי מלכות השי"ת ושכינתו, ככתוב "והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ד' אל בית אלקי יעקב, ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו, כי מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים וכיתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה" (ישעיה ב' ג-ד).

נכון לעכשיו, דורנו הוא דור של מלחמות, כדברי חז"ל "בשביעית מלחמות, במוצאי שביעית בן דוד בא". מלחמות לפני קום המדינה, מלחמת העולם הראשונה השנייה, הכשירו את הקרקע להקמת מדינת ישראל. וכן מאז הקמת המדינה, אין אנו מפסיקים להילחם מלחמות גדולות, כמו מלחמת השחרור, מלחמת ששת הימים ומלחמת יום הכיפורים, ומלחמות קטנות כמו מלחמת ההתשה, מלחמות לבנון ועזה והאינתיפאדה, ובכל המלחמות אנו מנצחים בסיעתא דשמיא וננצח - כי נצח ישראל לא ישקר. זהו השלב של "קומה ד' ויפוצו אויביך וינסו משנאיך מפניך". תקומת ישראל היא בבחינת "קומה ד'".

ובתוך כך אנו זוכים לראות מיליוני יהודים שבים הביתה לארץ ישראל, ארץ חיינו. ואנו רואים עין בעין כיצד מתקיים הפסוק, "ובנוחה יאמר שובה ד' רבבות אלפי ישראל" (במדבר י' לו). ומתוך כך נזכה להתממשות חזון אחרית הימים: "כי מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים" (ישעיה ב'), במהרה בימינו, אמן.
מהמצפה לישועה השלמה

להקשיב לדבר ה'
הרב ראובן פיירמן / עמוד 2

יהושע משרת משה
הרב אורן טרבלסי / עמוד 3

מלחמה ברע ובנין הטוב.
הרב זיו רוה / עמוד 6

"זה לא היה פשוט להיות יהודי בגלות"
ראיון עם הרב מנחם ליסטמן
אבנר שאקי / עמוד 5

UP

מכללה ירושלים
איכות תורנית - אקדמית - חינוכית

כל המכללות אותו הדבר?

יום פתוח כ' בסיון (19.6)

צאו מההכחלה כואו להכחלה!

רק במכללה ירושלים סגל איכותי, יחס אישי ואווירה תורנית

- תואר ראשון B.Ed. לגברים ולנשים: רמה אקדמית גבוהה באווירה תורנית ומשפחתית
- תואר שני M.Ed.: 93% מקבילים זכאות בסיום התואר! פי 2 מהמוצע הארצי!
- בית הספר להשתלמות: מגוון קורסי העשרה וקורסים מקצועיים מרתקים
- השלמה או הרחבת הסמכה לתואר ראשון: מסלול מהיר לביגור סמינר ללא צורך בביגור ובפסיכומטרי
- המרכז ללימודי השואה

המרד כנגד משה רבנו

פרשת בהעלותך היא פרשה מזוהרת. יש בה לכאורה אוסף נושאים שבמבט ראשון נדמים כלא קשורים זה לזה: הפרשה מתחילה ממעשה המנורה; ממשיכה בעניינים של הלויים; פסח שני; תפקיד החצוצרות; בקשתו של משה מיתרו שיישאר עמם; פרשת ויהי בנסע הארון; המתאוים לבשר; האצלת הרוח

לשבעים הזקנים; נבואת אלדד ומידד; ולבסוף חטאה של מרים בדיבורה על משה. בספר שמונה קבצים (ח, קנז) מופיעה פסקה מופלאה שבה חורז הרב קוק את כל פרשת בהעלותך סביב נושא אחד והוא: הופעת עידן המשיחיות. כאשר עם ישראל מתקרב לארץ ישראל, מסביר הרב קוק, מתעורר הכוח המשיחי. קרי, הרצון לעבודת ד' שאיננה מגיעה מתוך סמכות חיצונית, גדולה אפילו כנבואתו של משה רבנו, אלא מתוך חיבור והזדהות פנימית. יש כאן שורת מקרים אשר במבט ראשון מערערים את מנהיגותו של משה אבל דווקא מתוכם מתברר מקומו של העם כולו בעבודת ד' מתוך תורתו של משה. הדבר מתחיל מכך שמושה 'מתקשה במעשה המנורה' על פי דברי חז"ל ונאלץ לקבל הדרכה ישירה מד' ("וזה מעשה המנורה" - שהראו הקב"ה באצבע); ממשיך בהעמדת הלויים ושבעים הזקנים כמתווכים נוספים מלבד משה בין העם לקב"ה; חוסר ידיעתו של משה ביחס לדיני הטמאים בפסח ("עמדו ואשמעה מה יצווה ד' לכם"); השימוש בחצוצרות ובארון ברית ד' ככלי עזר למושה לתנועה במדבר; הזדקקותו ליתרו; תלונתם של המתאוים לבשר כלפי משה; נבואתם של אלדד ומידד ("משה רבנו מת ויהושע מכניס את ישראל לארץ") והתרתה של מרים. כל התופעות הללו מתבטאות בשלב ראשון כסוג של מרד, 'חוצפא ישגא', כלפי משה רבנו וזהו גם המצב בדורנו, דור התחייה. המבט האמוני מבין, כי למרות השלילה, כל אלה הנם פתח לביור תורת הגאולה אשר בה כלל ישראל וכל אדם ואדם מישראל ימצא את נקודת החיבור וההשקה ל'אות שלו' בתורת משה.

להקשיב לדבר ה'

"עד היכן תכלית יסוריך?" שואלת הגמרא במסכת ערכין (טז:), ומביאה את תשובת הברייתא שאפילו אם אדם הושיט ידו לכיס ליטול שלש מטבעות ועלו בידו בטעות רק שנים, נקרא הדבר יסורים. דבר זה מעלה תמיהה, מדוע חוסר נוחות קל כל כך יחשב ליסורים? בדברים אלו באו חכמים ללמד אותנו רעיון עמוק ויסודי, שצריך להיות בתודעתנו תמיד שהקב"ה מדבר איתנו דרך המציאות, באמצעות המאורעות שקורים לנו יום-יום. כל מאורע מהווה מסר מאת ה', אמירה שניתן ללמוד ממנה ולשמוע בה הכוונה א-להית המדריכה אותנו להתעלות ומלמדת כיצד נכון לנהוג. תפקידנו הוא להטות אוזן לקול הדממה הדקה, ולשמוע את הדיבור הא-להי. רבי נתן מנמרוב כותב בליקוטי עצות (ערך דעת לו'): כך: "בכל העניינים ובכל המשא ומתן ובכל הדברים שבעולם שהשם יתברך מזמין לאדם בכל יום ויום, בכלום יש בהם רמזים פרטיים שהוא יתברך מרמז לו לאדם בכל פעם להתקרב אליו. וצריך להגדיל דעתו ולהסתכל על זה היטב". אין מדובר בשמיעה פסיבית בלבד, אלא בעבודת פענוח של הרמזים הללו ובניסיון להבין מה הם אומרים. אנשי מעלה, קשובים עד כדי כך שהם שומעים הדרכה א-להית המכוונת אותם אפילו במאורע קל ועדין כמו חוסר נוחות מינורי ממספר מטבעות שונה שעלו בידם מכפי שתכננו. אדם הרגיש ל'דיבור' הא-להי, משתתף כביכול בדו-שיח עם ה', על ידי כך שה' מזמן לו לפגוש מציאות מסוימת, כדי שילמד ממנה. אם האדם נרמז, ומתקן על פי הבנות אלו את הדרוש תיקון, הוא נותן בכך מענה לדיבור הא-להי. ברור שקשה למצות כל אירוע עד הסוף, אך אם הפירוש שהאדם נותן למה שקורה לו מעלה אותו מבחינה רוחנית או מוסרית, להטבת המידות ולרגשי קדושה, אזי אין ספק שהרמז הובן בצורה נכונה. לאחר מכן אפשר להעמיק בו עוד יותר, כל אחד במדרגתו הוא. ואכן דורנו מתקרב אט אט לצורך להקשיב לדבר ה' בחיים. זהו צעד גדול בדרך לתחיית הנבואה, והקשבה זו היא אחת המדרגות בהופעתה של הנבואה.

שירה חדשה
הפקות דפוס

הפקת ספרי קודש

הדפסה בכל כמות	הדפסה בכל גודל	כריכה קשה ורכה
יחס אישי	אספקה מהירה	איכות בלתי מתפשרת

מחירים מיוחדים לתלמידי ישיבות ואברכים

לפרטים ולקבלת הצעת מחיר:
צבי יהודה ביגון 055-5687298 | 20555687298@gmail.com

פינת ההלכה הרב יוסף צבי ריטון
י"ר סולמות, רב אזורי גוש עציון

זוכים לפירות שביעית

התרגשות גדולה. יש ב"ה פירות רבים של אוצר בית דין. זוכים לאכול קדושת שביעית. מה משמעות הקדושה הזו? יש הסבורים שלדעת הרמב"ן ישנה אפילו מצווה באכילת פירות שביעית. אמנם רבים חולקים על כך, אבל ודאי שגם לשיטתם יש עניין רב באכילת פירות שביעית. זכות זו גוררת אחריה אחריות גדולה: צריך להיזהר שלא להפסיד פירות שביעית (אפילו לא הפסד חלקי כמו נתינת מאכל אדם לבהמה) וכן שלא לעשות בהם שימושים חריגים.

מה עושים עם שאריות שביעית?

יש להשתדל לסיים עד תום פירות וירקות הקדושים בקדושת שביעית. אם נשארו שאריות שלא נאכלו - אין לזרוק אותן לפח האשפה הרגיל! ישנם שני פתרונות לטיפול בשאריות:

- א. מייחדים כלי מיוחד עבור שאריות קדושות. בכלי זה מניחים שקית שבה אוספים את שאריות האוכל עד שירקבו, ואז אינן ראויות למאכל אדם וניתן לזרוק אותן לפח האשפה הרגיל. לפני כל ארוחה יש להניח בכלי המיוחד נייר סופג או נייר עיתון, שיפריד בין השאריות הישנות ובין השאריות החדשות. לאחר יום או יומיים, כאשר השאריות שבכלי נרקבות, יש לקשור את השקית ולהשליכה לפח.
- ב. אוספים את השאריות הקדושות בשקית, קושרים אותה ומניחים בפח אשפה רגיל.

העמק דבר לפרשה

הרב יורם אליהו ר"מ במכון מאיר

שרבה היה ראש הישיבה, רב יוסף לא הזמין שום אומן לביתו, וביאר רש"י "שלא רצה לנהוג שררה בעצמו שבשעה שנצרך לאומן, הלך אליו ולא קרא את האומן לביתו, אע"ג שידע רב יוסף שהוא בערך רבה, מכל מקום לא חש על כבודו והיינו ענוה". רב יוסף לא נפל בגדולתו מרבה, אך לא רצה לנהוג בשררה וכבוד כל זמן שרבה היה הראש וזוהי ענווה.

על המילים "אשר על פני האדמה", מוסיף הנצי"ב ומבאר שיש אופנים שונים והסברים שונים מדוע אדם מתנהג בענווה, כל אחד לפי עניינו, "אבל הוא (משה) היה כאדם שאינו עוד על פני האדמה, היינו כמת שאינו יודע או שאינו מרגיש, ואם כן אינו מרגיש שום צער". כמו ששאל אלכסנדר מוקדון את חכמים מה יעשה אדם ויחיה? והשיבו לו, "מית את עצמו", כלומר, "ישפיל את עצמו שלא ירגיש בצער ובהעדר הרצון והכבוד, וזה היה מדתו של משה רבנו". זוהי המדרגה הגבוהה של הענווה, לא שהוא נעלב וניפגע, אבל שותק ולא מגיב, אלא שכל-כך לא חש על כבודו שזה בכלל לא נוגע בו ולא מרגיש שום צער.

עומק הפרשה

הרב אבין טרבלסי ר"מ במכון מאיר

על פי דרכה וערכה.⁸ לכן כהקדמה ופתיחה לספר יהושע מתאר הנביא את מעלתו המיוחדת של יהושע שהיה משרת משה. ייעודו של יהושע הולך ונמשך עד לדורות שלנו לבנות את ארץ ישראל כפי שהיא אמורה להיות, המקום שמוציא את התורה מהכוח אל הפועל ומהספר אל שפת החיים.

1. שמות כד, יג
2. תמורה, טז
3. חומש הגר"א י"א, כח
4. מלכים ב, ג'א
5. ברכות ז'
6. עין איה, ברכות א, פז
7. נדרים כב
8. עין איה, שם

שליחת הציבור שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי? **איתנו אתם יכולים!**

- הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע ופרטים בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ
- הדרכת מודעות בבתי הכנסת ובכריזות דתיות
- דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

תחנות מודעות מלאות חיים ומאור
הפצה ישירה לאלפי בתי אב
מקורות יציבים ונכונים
מקורות יציבים ונכונים

הפצת קיום ימים ודפוס
איטוף וחינוך חוצרים בניילון
לפי חממה, הירוק מסכות
הכנסת אינטרנטית לגילנים

טלפון: 052-8908518
0528908518@gmail.com

סוד מדרש התולדות

אדם הראשון וחווה

כרך תשיעי מסדרת שיחות הרב יהודא ליאון אשכנזי (מניטו) - בה דן הרב זצ"ל במאפייני ובנטיית הזהות האנושית, בתקופה של חידוש הממד האוניברסלי של הזהות העברית בארץ ישראל.

עריכה ומקורות: חיים רוטנברג

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש** www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי החוצאה ב"דני ספרים" רח' אבן ישראל 3 ירושלים

והאיש משה עניו מאוד

מרים ואהרן מדברים על משה שפרש מאשתו. נאמר בתורה "וישמע ה' ומיד אחר כך נאמר "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה" (יב, ג). לאחר מכן ה' קורא לאהרן ומרים, מסביר להם את חומרת דבריהם, ומרים הופכת מצורעת. מבאר הנצי"ב שהפסוק הזה 'והאיש משה עניו' בא לומר לנו שלא נחשוב שבגלל צערו של משה על דבריהם העניש אותם ה' כדי שלא יהיה לו חלישות הדעת, אלא העונש בא כי יש כאן עניין "שנוגע לעיקר דעת תורה לדעת את כח מעלתו ודרגתו של משה שהוא למעלה מכל נבואה שבעולם". הקב"ה רוצה ללמדנו בספר התורה מהי מדרגתו של משה, כי היא שייכת לעיקרי הדת. אם ישו את נבואת משה לנבואה של נביאים אחרים, זה עלול לגרום לנזק בהבנת ערכה של התורה. הנצי"ב מביא ראיה לכך מהגמרא (ברכות יט, א), האומרת שהמתים אינם יודעים מה שמדברים עליהם לאחר מיתתם, וגם אם הם יודעים לא אכפת להם. מקשה הגמרא, מצאנו מקרה שאדם אחד דיבר על מר שמואל לאחר מותו והוא מת במיתה משונה? ומתוצר,

יהושע משרת משה

משבעים הזקנים שאסף משה נשאר אדד ומידד שהתנבאו במחנה. כשיהושע שומע את נבואתם הוא פונה למשה שיעצור אותם: "ויען יהושע בן נון משרת משה מבחוריו ויאמר אדוני משה כלאם". כבר בספר שמות¹ סיפרה התורה שיהושע הוא משרתו של משה, ובכל זאת כאשר יהושע מגיב לנבואת אלדד ומידד בוחרת התורה לציין זאת שוב. תיאור זה חוזר גם בפתיחת ספר יהושע: "ויהי אחרי מות משה עבד ה', ויאמר ה' אל יהושע בן נון משרת משה לאמר". רש"י כתב שנבואת אלדד ומידד הייתה "משה מת ויהושע מכניס את ישראל לארץ".

יוצא אפוא שבמקומות בהם מדובר על יהושע כמנהיג המכניס את ישראל לארץ ישראל הוא נקרא משרת משה.

באותו הדור היו אנשים גדולים נוספים כדוגמת כלב בן יפונה ועתניאל בן קנז.

הגמרא² מספרת שלאחר שמשה נפטר השתכחו שלושת אלפים הלכות מישראל ועתניאל בן קנז החזירם בכלפולו. עולה שמבחינת לימוד התורה יהושע לא היה בהכרח גדול יותר מאחרים שהרי עתניאל ידע לחדש הלכות שיהושע לא הצליח. לכן לא ברור מדוע דווקא יהושע זכה להיות מחליפו של משה. משום כך כאשר אלדד ומידד התנבאו על החלפת משה בידי יהושע נדרשה התורה לבאר שיהושע נבחר לכך כיוון שהיה משרת משה. למשה היו תלמידים רבים אך רק יהושע נקרא משרתו. וכך מסביר הגר"א: "משרת משה- שזכה להנהגה מחמת שהיה משרת משה, אבל בלימוד התורה היה שווה לכולם. זהו שאמר גדולה שימושה יותר מלימודה"³. על אלישע הנביא נאמר: "פה אלישע בן שפט אשר יצק מים על ידי אליהו"⁴ הגמרא מדייקת ש"למד לא נאמר אלא יצק - מכאן שגדולה שימושה של תורה יותר מלימודה"⁵. ודאי שאלישע למד הרבה תורה מאליהו, אך עיקר מעלתו הייתה

"שונה הוא תלמיד חכם שהקב"ה תובע את כבודו". מבאר הנצי"ב שהגמרא חשבה שמותו של האיש נגרם כיוון ששמואל הצטער מכך שדיברו עליו, והיא משיבה, שזה קרה כי ה' תובע את עלבוננו של הצדיק שהוא כבוד תורה, שמי שמבזה תלמיד חכם ומקל בכבוד התורה מראה שהוא חושב בעצמו ליותר מאותו תלמיד חכם, וזה יגרום לאנשים רבים להתבלבל וללכת בדרכים לא ישרות, לכן תובע הקב"ה את כבוד התלמיד-חכם ומעניש את הפוגעים בכבודו.

משמעות הענווה, אומר הנצי"ב, היא "שהעניו לא חושש לכבודו וצערו", לא שהוא שפל בעצמו ולא חושב שמיגיע לו בכלל כבוד, אלא שהוא מתנהג בלי חשש כלל לכבודו. הוא מוכיח זאת מדברי רב יוסף בסוף מסכת סוטה, שם אומרת הגמרא, 'משמת רבי בטלה ענווה', כלומר אין יותר אנשים ענווים. אומר רב יוסף אל תכתבו שבטלה ענווה, 'דאיכא אנא' שהרי אני נמצא. ותמהים כולם איזה עניו הוא זה שאומר על עצמו שהוא עניו? מבאר הנצי"ב שרואים ענווה בהתנהגותו של רב יוסף, שכל זמן

שימוש את אליהו, מה שהתבטא בכך שהיה נוטל את ידיו. השימוש הוא מפגש עם תורתו של הרב כפי שהיא מעצבת את חייו. השימוש של אלישע את אליהו הפגיש אותו עם צדדים בחיי אליהו שלא היו יכולים להיות מועברים בדיבור או בלימוד. אלישע פגש את אליהו באופן שבו התורה יצאה מהספר ועיצבה את חייו בפן המעשי, בדרך שהוא התנהל בחיים בדילמות ובמורכבויות שלהם על פי התורה שצפונה בו. אלו דברים שאי אפשר ללמוד בפה אלא רק מתוך הופעת החיים. וכך מבאר הרב קוק: "יען שתכונת המעלה של איש קדוש הדבק בתורה, אי אפשר להתבאר בפה וכל שכן בכתב... על כן גדולה שימושה, שאז בעיניו יראה את הליכות הקודש של הרב, הנעלה יותר מלימודה"⁶.

הופעה של התורה כצורת חיים יכולה להתקיים רק בארץ ישראל. לכן המנהיג שנבחר להכניס את ישראל לארץ צריך להיות מי שיודע כיצד לתרגם את התורה לשפת החיים. לכן כדי להסביר מדוע יהושע הוא זה שנבחר להנהיג את ישראל בכניסה לארץ אומרת התורה שיהושע היה "משרת משה". כלומר האדם שפגש את הופעת התורה בחייו של משה לא רק כצורת למידה אלא כתוכן חי. וזה הדבר הדרוש להנהגת עם ישראל בארץ.

על ספר יהושע נאמר בחז"ל⁷ שהוא ערכה של ארץ ישראל. הוא מתאר את כיבוש הארץ וההתנחלות בה. ארץ ישראל היא הצד המשלים של התורה. התורה היא התוכן וארץ ישראל היא כלי הקיבול שבו צריך התוכן להופיע ולהתגלות. היא המקום שבו התורה צריכה לצאת מההופעה הלימודית וללבוש צורת חיים בכל המערכות. בניית חברה מתוקנת מערכת משפט וצדק, יחסי מסחר כלכלה ותרבות. וזו תכלית ועיקר התורה "שהתורה בהיותה תורת חיים, עיקר פריה הוא לדעת איך להתנהג בחיים

קרבת אלוקים - טבע האדם

מתורת הרב צבי יהודה

הרב דוד לנדא

לצאת ממעי אמו נתן בו יצר הרע". זו תקופה מאוחרת יותר. בדברי חז"ל בגמרא¹, מתואר שכאשר התינוק יוצא לאוויר העולם, בא מלאך ומשיח ממנו את כל התורה. המלאך הזה מפגיש אותו עם העולם הזה, עם הקושי של העולם החומרי. אבל האדם ביסוד נשמתי, לפני שנכנס ומסתבך ומתבלבל במגבלות ובסיבוכי החומריות, הוא האדם שנברא בצלם אלוקים. יש מדרגות עד כמה האדם הולך ומסתבך, אבל מתחילה הוא "הבל פה שאין בו חטא"², הוא עדין, תמים, טהור בקדושת הנשמה³.

הכי נורמאלי והכי טבעי לאדם, - ומכאן כל הפרטים, הכישרונות וריבוי הדרגות בכלל ישראל, "עם זו יצרתי לי"⁴, ובמידה מסוימת באדם בכלל. יש כמה מיני כישרונות וכוחות באדם. הכישרון הגדול אליו האדם מוכשר, הוא להבין אמונה במובן הגדול, הבריאה והחזק. לשום דבר אחר שבעולם אין האדם מוכשר באמיתיות, לא בזיוף ולא בסילוף, כמו לאמונה. אולי אדם התרגל להיות כאילו מוכשר לשנאה, לרשעות ולרצחנות, - אך זו טיפשות בעלמא. האדם איננו מוכשר לשום גילוי כוחות ופעילות כוחות שבעולם כמו להיות טוב! "האלקים עשה את האדם ישר"⁵ - להיות טוב, טוב שמתגלה באמונה ובאהבה.

כשמזכירים את המונח היסודי שהאלוקים עשה את האדם ישר, תמיד מקשים קושיא מהפסוק במעשה בראשית: "יצר לב האדם רע מנעוריו"⁶. לכאורה סתירה? לא, אין סתירה. כאן מדברים על יסוד יצירת האדם, זה ראשוני, ושם כבר מדברים במצב יותר מאוחר, "מנעוריו". רש"י מפרש על פי חז"ל: "משננער

התוכן של אמונה ואהבה הוא כל כך עצמותי, כל כך הווייתי, כל כך חיוני - זה האדם! זה עניינו של האדם! ב'מוסר אביך' מתברר שיראת שמים קבועה באדם⁷. במאמר המיוחד 'קרבת אלוקים'⁸ יש עמקות בתוכן ובסגנון. שם מתברר שדבקות אלוקית, קרבת אלוקים, אמונה, היא עצם החיים, ולא 'דת', כמו שטוענים. כידוע, קטני מדע רבים הם אפיקורסים, אבל יש גדולי מדע יחידים, חסידי אומות העולם וחכמי אומות העולם, גדולי הגדולים, שביררו שהתוכן הרוחני של האדם שנברא בצלם אלוקים, האדם בגדלותו, במילואו ובשלמותו, הוא דבקות בד'. מתוך הכלל הזה מתפרטות המדרגות השונות, הפרטים וגילויי הכוחות, כגון החושים; מהכלל - אל הפרטים והכוחות כולם. זה עיקר האדם, זו מהות האדם, זה התוכן היותר מתאים לאדם.

מכיוון שני, האדם מתאים ומוכשר ליראת שמים במובנה הגדול, לחכמה ויראה במובנה הגדול, לאמונה במובנה הגדול, לדבקות אלוקית במובנה הגדול, זה

1. מוסר אביך פרק א' א'.
2. מאמרי הראיה עמ' 32.
3. ישעיהו מ"ג כ"א.
4. קהלת ו' כ"ט.
5. בראשית ח' כ"א.
6. נידה דף ל' עמ' ב'.
7. שבת דף ק"ט עמ' ב'.
8. ע"פ שיחות הרצ"י אורות התחיה פרק י"ז עמ' 233-7.

בשביל הנשמה
הרב ליאור לביא ר"מ במכון מאיר

יש בסמליות הזאת, של קיום ההלוויה של ר' אורי, במקביל למצעד, עוד לימוד גדול לדור שלנו. על הלווית הרב אורי זוהר ועל המצעד שלא צעד.

הוא חזר בתשוקה

ביום חמישי לפני כשבוע, התקיים מצעד שהקשר בינו ובין ירושלים מקרי לחלוטין. והמצעד הזה מסב צער גדול בכל מקום בו הוא מתקיים, קל וחומר בעיר הבירה הנצחית שלנו. ומה צורם יותר ערב חג מתן תורה ממצעד שכותרתו היא מידה הפוכה למידה שעל ידה קונים את התורה. הלא על התורה נאמר "לא בשמים היא", ודרשו חכמים: "לא תמצאה במי שמגביה דעתו עליה כשמים" (עירובין נה, א). וכדברי רב יוסף "לעולם ילמד אדם מדעת קונו שהרי הקב"ה הניח כל הרים וגבעות והשרה שכירתו על הר סיני" (סוטה ה, א). וכל זה מבלי להזכיר את הפגיעה בקדושתה של העיר וקדושתה של ארץ ישראל, שיש במצעד שכזה. והנה עוד באותו הבוקר נודע דבר הסתלקותו של הרב אורי זוהר זצ"ל לבית עולמו כאילו הקדים הקב"ה, כמו שרק הוא יודע לעשות, תרופה למכה (מגילה יג, א).

גדול הבמאים

שעות אחר הצהריים בירושלים. כמות השוטרים במצעד כפליים מכמות החיילים ששחררו אותה חמישים וחמש שנים קודם לכן. עיניי עם ישראל וכלי התקשורת נשואות למקום אחר, לא הרחק משם, בשכונת רוממה הירושלמית, אל הלוויית הרב אורי זוהר זצ"ל, המתקיימת ממש במקביל לאותה צעדה. גדול במאי ישראל בעבר ומגדולי מזכי הרבים בדורנו, זוכה לבימוי מיוחד לרגל הלווייתו מבמאי הבמאים. כאילו הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו בא לר' אורי ולחש לאוזנו: "בוא ונזכיר לעם ישראל יחד, דווקא ברגעים האלה, מיהו ומה יכול אדם לעשות עם החיים שניתנו לו במתנה".

קשה היה שלא להתפעם ולהתרגש מהאיש הפלאי הזה, שממש כמו רבי עקיבא, בכוח רצון אדיר, החל לצעוד את צעדי הראשונים בעולם התורה, לאחר ארבעים שנה שבהן היה עם הארץ גמור. מי שאופיו

במקום שבעלי תשוקה עומדים
הרמב"ם כתב בסוף הלכות תשובה את אחד המשפטים המדהימים ביותר בעיני בתורה כולה: "וְיָכִיזְךָ הַיָּהּ אֶתְּהָא הָרְאוּיָהּ. הוּא שְׂאִיְהָב אֶת ה' אֶתְהָבָה גְדוֹלָה יִתְרָה עֲזָה מְאֹד עַד שֶׁתֵּהָא נִפְשׁוֹ קְשׁוּרָה בְּאֶהְבַת ה' וְנִמְצָא שׁוֹגֵה בְּהַ תְּמִיד כְּאִלּוּ חוֹלָה חָלִי אֶתְהָבָה שְׂאִין דְּעֵתוֹ פְּנִיָּה מְאֶהְבַת אוֹתָהּ אֲשֶׁה וְהוּא שׁוֹגֵה בְּהַ תְּמִיד בֵּין בְּשִׁבְתּוֹ בֵּין בְּקוּמוֹ בֵּין בְּשַׁעֲרָה שְׁהוּא אוֹכֵל וְשׁוֹתָה. יִתְרַ מְנָה תְּהִיָּה אֶהְבַת ה' בְּלֵב אוֹהֲבָיו שׁוֹגִים בְּהַ תְּמִיד כְּמוֹ שְׁצֻנְנוּ כְּכֵל לְכִבְדָּהּ וְכֵל נִפְשָׁה".
כל הסיפורים על ר' אורי זצ"ל, מעידים שכך היתה עבודתו של ר' אורי. לא עבודת בעל תשובה אלא עבודת בעל תשובה.

ואולי, כך נדמה לי, יש בסמליות הזאת, של קיום ההלוויה של ר' אורי, במקביל למצעד, עוד לימוד גדול לדור שלנו. מה בעצם מבקשים המצעדים הללו לעשות? להתהדר באפשרות לממש את התשוקה האנושית בכל דרך אפשרית. בלי גבולות. והנה, עומד לו יהודי שטעם מעולם התשוקה חסר הגבולות הזה וכמו מכריז לעין כל בגאווה יהודית: "יש תשוקה גדולה יותר לאין ערוך, ובלעדיה, החיים האלה שלא שווים באמת. ועל כך נאמר: 'במקום שבעלי תשוקה עומדים, בעלי תשובה לא עומדים...'

כל הסיפורים על ר' אורי זצ"ל, מעידים כי עבודתו היתה כשל בעל תשובה. וכך גם סיפר על תחילת תהליך התשובה שלו ומה ביקש מהקב"ה באותם ימים: "אם תיתן לי לחזור (בתשובה) ואני אסבול, אני לא מוכן. אני נהנתן. אני רוצה ליהנות מהחיים. תן לי את התענוגות של חוף שרתון בגמרא... פתאום התחלתי להרגיש טעם בתורה. זה היה הנס. אני למדתי באוניברסיטה, הייתי קורא ספרים... אך אין כמו התורה. זה פוצץ אותי. איזו חכמה. ישבתי ממש בתשוקה. באמת בתשוקה...".

ודמותו היו מנוגדים במאה שמונים מעלות לדמות הרב הצדיק שהפך להיות. ולא, הוא לא עשה את זה בימים שבהם כל סלב וסלפית דילגו בחינניות בין העולמות ופיזו על במות אירועי 'צמאה'. הרב אורי עזב בשיא הצלחתו את הבהמה התרבותית אליה השתייך, ובחר בדרך חתחתים לא פשוטה. אבל בדרך הזאת הוא צעד מתוך אהבה גדולה, או נכון יותר להגדיר, מתוך תשוקה אדירה. תשוקה לאמת. תשוקה לתורה. תשוקה להקב"ה.

ללמוד את העיקרון

כאשר בנו הרב שלום הספיד אותו, אמר: "אני לא יכול לעשות אפילו חצי ממה שהוא עשה, לא בתורה, לא בעבודת השם, לא בגמילות חסדים. אני רק יכול ללמוד את העיקרון". ואז סיפר משהו שהכה אותי בתדהמה: "היה לו קשה לדבר בשקט. התווכחנו, ובמשפחה כשמתווכחים ומדברים הרבה מתלהטים הרוחות וצועקים. ואמא שתהיה בריאה אומרת לאבא 'אל תצעק'. הוא ענה לה 'גם הם צועקים, למה להם את לא אומרת?'".

היא אמרה: 'הם לא משלמים 500 שקל כל פעם שהם צועקים'. זאת אומרת אדם שכל החיים, עשרות שנים, ממתני שאני זוכר אותו, עבד על עצמו. ואמא שתהיה בריאה, תמיד מזכירה לו לדבר בשקט. כל החיים לדבר בשקט, לדבר בשקט, לדבר בשקט. ואם זה לא עוזר, 500 שקל קנס כל פעם שהוא מרים את הקול. 500 שקל קנס לצדקה כל פעם שהוא מדבר בקול רם". מבחינתך, זהו לא עוד סיפור על בעל תשובה. זהו סיפור על בעל תשובה. רק מי שהתשוקה שלו לתיקון המידות איננה עוד עניין שכדאי להתחזק בו, בעזרת ה', אלא העניין הכי חשוב בחיים, יקנוס את עצמו בסכום כזה בכל פעם שיפול ויכעס.

"לא היה פשוט להיות יהודי בגלות"

הרב מנחם ליסטמן מכהן כראש המחלקה לדוברי אנגלית במכון מאיר זה למעלה מחמש עשרה שנה. בראיון זה הוא מספר על האנטישמיות שחווה בארה"ב, מדוע לא הרגיש בנוח עם תשובתו של הרב ביגון ומדוע הופתע כל כך מתאריך עלייתו לארץ // אבנר שאקי

לא שמעתי דברים כאלה גדולים. בדיעבד התברר לי שהגעתי לארץ בג' אלול, יום פטירת הרב זצ"ל, ושמחתי לראות שהקב"ה סיבב את זה ככה.

"היה לי קושי מסוים ללמוד במכון כי לא ידעתי עברית כל כך טוב, אבל בסך הכל הייתי מאוד מרוצה. אחרי שנתיים במכון עברתי לישיבת בית אל, ולמדתי שם חמש שנים. בתקופה שלמדתי בבית אל התחנתתי והמשכתי ללמוד בישיבה כאברך, עשיתי שירות צבאי מקוצר, חשבתי לאן אני ממשיך מכאן והחלטתי ללמוד קורס בהנהלת חשבונות. תוך כדי הקורס הציע לי

אחד החברים לבדוק אם מחפשים אנשי צוות במחלקה לדוברי אנגלית במכון מאיר, והחלטתי להקשיב לעצתו. דיברתי עם ראש המחלקה דאז, הרב צבי קליימן זצ"ל, והוא אמר שמה שאפשרי מבחינת המערכת זה שאתחיל ללמד שעה ביום בהתנדבות. ברוך ה', זה הלך טוב, ואחרי כמה חודשים קיבלתי משרה חלקית שבמהלך הזמן גדלה והפכה משמעותית אף יותר.

"אני עובד במכון כ-35 שנה, ובמהלך הזמן שחלף למעשה שימשתי במשך שנים רבות כיד ימינו של הרב קליימן, וכשהוא הגיע לגיל פרישה ביקשו ממני לנהל את המחלקה, מה שאני עושה כבר כחמש עשרה שנים. יש לנו כ-70 תלמידים בכל שנה, ואנחנו רואים את העשייה שלנו כשליחות אלוקית. אנחנו מסייעים לאנשים לשוב ליהדות בצורה שלמה, על ידי לימודה וקיומה של תורת ארץ ישראל, שמתייחסת גם לכלל וגם לפרט. אנחנו משתדלים מאוד לשרת את עם ישראל, וברוך ה' רואים ברכה גדולה בעמלנו."

הרב ליסטמן עם אחד מתלמידיו

שעדיין לא גיליתי, או שהכל בלוף. בתקופה ההיא למדתי באולפן חצי יום ועבדתי חצי יום, וכששאלתי איפה אוכל לקבל תשובות לשאלות שלי, כמוה אנשים המליצו ללכת למכון מאיר."

הפתעה מסאטמר

"הגעתי למכון", ממשיך הרב ליסטמן, "ובשיחה עם הרב ביגון הוא שאל אותי מה התוכניות שלי. אמרתי לו שאני נוסע לארצות הברית לחודשיים

כדי להשתתף בגילוי המצבה של סבא שלי אבל אחר כך מתכנן לחזור לארץ ובכוונתי ללמוד במכון, ולכן אני שואל אם אוכל להתקבל. הרב ענה לי: 'כשתבוא נדבר'. לא הרגשתי בנוח עם התשובה של הרב כי רציתי לדעת אם התקבלתי אז שאלתי שוב והוא ענה את אותה תשובה. זה היה לא פשוט, אבל הבנתי שהרב ענה לי באופן הזה כדי שאתחזק ברצוני לעלות לישראל וללמוד כמו שצריך."

אני מניח שהחודשיים הללו היו מעין פרידה מהמשפחה עוד לא ידעתי מה יהיה

בהמשך חיי, אבל בנקודה ההיא החלטתי שאני חוזר לישראל למשך שנה אחת. כשהייתי בשדה התעופה מלווה בבני משפחתי, שעתיים לפני הטיסה, הגיעו להפתעתי שני קרובי משפחה שלנו מחסידות סאטמר והם ניסו לשכנע אותי להישאר ללמוד בישיבות באמריקה, כמובן ללא הצלחה. הגעתי למכון, והשיעור הראשון ששמעתי בו היה שיעור קצר של הרב ביגון לפני מנחה על 'אורות התשובה'. עד היום אני זוכר כמה זה נגע בי. נחשפתי לתורה הגדולה של הרב קוק, ולא הבנתי איך עד עכשיו

הרב ליסטמן עם בנו

נולדתי למשפחה לא דתית בניו יורק, אומר הרב מנחם ליסטמן, 63, נשוי ואב לתשעה המכהן כראש המחלקה לדוברי אנגלית במכון מאיר. "אמנם נשלחתי לבית ספר יהודי, אבל זה היה מאוד שטחי מבחינת תורה מצוות. ומעבר לכך, רוחניות לא העסיקה אותי בנעורתי באופן משמעותי, גם לא היה פשוט להיות יהודי בגלות, באופן גלוי ובכלל. אני זוכר למשל שבאוטובוס בדרך לבית הספר כשהייתי בכיתה ו' כמה נערים שחורים לקחו לי את הכיפה ושיחקו בה. הרגשתי פחד גדול, וגם תחושה שמזלזלים בי."

מתי התחלת להתעניין ביהדות?

"אחרי התיכון למדתי לתואר ראשון במדעי המדינה וכלכלה, מוקף בגויים מכל עבר, ונאלצתי להסתיר את היהודי שבי. לבית הספר הייתי הולך עם כיפה, אבל לאוניברסיטה הלכתי עם כובע. בשנה השנייה ללימודים הכרתי כמה חברים יהודים, וככה התחלתי להתעניין בארץ ישראל אבל לא נמשכתי אחרי תורה ומצוות, זה לא עניין אותי כל כך. הם הזמינו אותי למועדון של ארגוני היהודים באוניברסיטה, וזמן קצר לאחר מכן מוניתי לתפקיד מנהל העסקים של העיתון היהודי הגדול ביותר בצפון אמריקה, 'האור', ובזכות כך התחברתי עד יותר לעניין של ארץ ישראל. בסוף השנה ההיא ססתי לבלות את הקיץ בארץ, ובעקבות כך התחזקה גם הזהות היהודית שלי."

"כשסיימתי את התואר, בגיל 20, הייתי במשבר כי לא ידעתי מה אני רוצה לעשות בחיים אז החלטתי לנסוע לארץ במקום להחליט. כשהגעתי הציעו לי לגור בבארות יצחק, וזה היה עבורי מפגש מאוד מעניין עם ארץ ישראל, התורה והצינונות. כשגרתי בקיבוץ התחילו לעלות לי שאלות מהותיות על התורה והחיים, והיה לי רצון להתקרב ליהדות, אבל מה שראיתי בקיבוץ מבחינה דתית לא השביע את רצוני. לא ידעתי אם יש משהו אחר, טוב וגדול

חוסן נפשי

הרב זיו רוקה

הרצויה, לתפילה, ולתיקון חצות. פעולה 'מהבטן', אמנם משחררת את הכעס אך לא דווקא מתקנת את הקלקול.

"כל מי שאפשר למחות לאנשי ביתו ולא מיחה - נתפס על אנשי ביתו. באנשי עירו - נתפס על אנשי עירו. בכל העולם כולו - נתפס על כל העולם כולו." כגודל כוחו הרוחני של האדם, בעוז צדקו יכול הוא לנתב כוחות תוהו מזיקים למקום בונה.³ **ברשות הרבים, מחאה כללית ויצאה למאבקים ציבוריים ראוי שיונהגו על ידי גדולי הדור. הללו שימשו תלמידי חכמים בהלכות ציבור ויש להם סיעתא דשמיא ושיקול דעת להכריע על מה אפשרי וראוי להיאבק ולמחות.** מלבד זאת, לא כל אדם מצוי בעמדת השפעה או שמקבלים ממנו תוכחה. לדעת איך להוכיח על מנת שהדברים ישמעו, נדרשת חכמה גדולה. צריך לדייק את דרכי הפעולה מול הרע ולהרבות בבניין התורה והטוב עד ש"לא ירעו וְלֹא יִשְׁחִיתוּ כְּכֹל הָרַקְדָּשִׁי כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת ה' פְּנִימִים לְפִי מְכַסִּים."⁴

1. ברכות י. 2. שבת נד: 3. ע"פ עין א"ה שם 4. ישעיהו יא

זיו הפרשה
הרב זיו רוקה
עיוני עומק בשפה בהירה
מתוך פרשת השבוע

להזמנות: 0526-789565

מִלְחָמָה בְּרַע וּבְנֵי הַטּוֹב.

דברים רבים במציאות אינם מתנהלים ע"פ התורה. האם נכון להגיב לכל תופעה חריגה, לצאת למלחמה מול כל קלקול במציאות או להגיב לכל שטות שאדם מפרסם בטורי הדעות ברשת?

התשובה לכך מורכבת מאוד. כנגד תופעות חריגות חדשות יש לנסות להילחם ולמחות נמרצות על מנת למנוע את התפשטותן ואת התקבעותן, אחרת יראו לאחר זמן כדבר המוכן מאליו. ואמנם צריך שיקול דעת עד כמה אפשר באמת לפעול, כל מקרה לגופו. נכון לדבר כנגד התופעות והדעות המשובשות ולא על האנשים הנושאים אותן משיקולי לשון הרע ואהבת ישראל, וכפי שאמרה ברוריה לר' מאיר,¹ "תִּמְנוּ חֲטָאִים מִן הָאָרֶץ וְיִשְׁעִים עוֹד אֵינֶם", צריך לשנוא את החטאים ולא את החוטאים, את המעשים והדעות הרעות ולא את נושאייהן. כנגד תופעות שהשתרשו כבר עמוק בחברה, צריך בעיקר לחזק את הטוב. זו לא הרמת ידיים אלא סבלנות מתוך ודאות שסופו של הטוב האלוקי לנצח.

עם זאת, כאשר אדם עסוק במחאה מול דעה או דרך מסוימת, הוא מביא בכך גם לפרסומה ונותן לה חשיבות. אמנם לעיתים אין ברירה, אך בלי שהוא מעוניין בכך הוא עלול להפוך דבר שולי וזניח למרכז של התעניינות. אם מישוה פרסם טור עם דעות מעוותות, הכותב נגדו מייקר את האדם העומד מאחורי הטור כאילו חובה להתייחס ברצינות לדבריו. הרי לכל אדם יש היום מקלדת ואנשים כותבים הרבה דברים בטלים ומשובשים. אם הכותב הוא איש חשוב ובעל השפעה, ולמילותיו יש ערך והשפעה, יתכן שראוי להתייחס אליהם

ולהציג דרך אחרת. אך אם מתייחסים לכל שטות, נותנים לכותב במה ומיקרופון שלא חלם עליהם, מה שיגרום לו לפרסם עוד דברים בסגנון, בגלל תשומת הלב היתרה שקיבל, שייחסו חשיבות לדבריו. יש אנשים שצמאים שיתייחסו אליהם, אפילו יהיה היחס שלילי. אמר פעם האדמו"ר מגור כי צואה ברשות הרבים אם מתעסקים בה, היא מפיצה ריח רע, אך אם מניחים לה היא מתייבשת, מתפוררת ונעלמת. לפעמים עדיף אפוא לא להגיב. חוסר התגובה אף היא אמירה חריפה, שכוונתה לומר כי דברים אלו אינם שווים התייחסות, אין להם שום משקל.

עד תהום ואי אפשר להילחם בכל גרורותיה, לכן יש לעסוק בעיקר בבניין הטוב. מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך, כשהטוב ייבנה, לא יותר עוד מקום לא לשקר ולא לסכלות. ההבדלים יהיו כה ניכרים עד שאי אפשר יהיה לטעות בעניין הטומאה. במלחמה החזקה ברע מכלים כוחות שהיו יכולים להפנות אל בניין הטוב. צריך בעיקר לבנות מרכז מסה קריטית של תורת ה', מגדל-אור של גודל ושל טוב, והרשעה כולה ממילא כעשן תכלה. מצד שני, לא להגיב כלל לתופעות חריגות ודאי אי אפשר האדישות היא סימן לחסרון חיים, לחוסר בירור של האמת ולחוסר אכפתיות מעידי הדורות. מובן שהקיצוניות ההפוכה - להתרגו על כל תופעה מקוממת ולחיות בחוסר שקט נפשי וצער פנימי אינסופי, איננה רצויה. את הצער יש להשתדל לנתב בעיקר למקום בונה, לבנייה של אלטרנטיבה, ליצירת רפואה למכה, לבירור ולהפצת הדרכה של הדרך

טובים השניים

אסתר אברהמי

יועצת אישית זוגית ומדרכת כלות

אחריות ההורים על הרווקים הבוגרים

על השכם וכד'. כל זאת בהדרגה, בהתאם ליכולת האב והבן להיפתח ולז".

יהודית התחילה לקבל את הבן כפי שהוא, להבין שיש לו קשיים משלו ושתמיכה הורית רגשית, עשויה למלא את החוסר הרגשי. היא בחרה להפסיק להעיר לו. היא שידרה ללא מילים את הקבלה. היא אמרה לו שהיא סומכת עליו שהוא יכול לדאוג לעצמו (והבינה שזה יקרה כשהיה בשל לכך). היא החלה להאמין בו, לראות את החיובי שבו ולומר לו זאת בפה מלא. יחד עם זאת, היא למדה לבטא דאגת אם ואכפתיות לצרכיו, תוך כדי נתינת מרחב וכבוד לבחירתו, גם אם מנוגדת לרצונה.

עתה, שניהם ביחד מול הקושי, כך שהקושי אינו מפריד ביניהם אלא אדרבה, הקשיים מול הבן היו הגורמים לצמיחה והתפתחות של כל אחד מהם ושל שניהם ביחד. יהודית הרוויחה קבלה עצמית, כבסיס לקבלת הבן. יוסי נעשה יוזם יותר, חביב ורגיש כלפי אשתו וכלפי הבן. כהגדרתו, הוא התעורר לחיים.

הם למדו לשים גבול ברור בבית: לתת מקום לזוגיות כיישות בפני עצמה ולתת מקום להורות שתואמת בן בוגר.

הם עדיין בעיצומה של דרכם החדשה ויחד עם זאת, הם החלו "לקטוף" את פירות השקעתם, מה שמאפשר מוטיבציה להמשיך לצמוח ולהצמיח באהבה.

לי כל כך ממנו ודווקא בגלל זה הערתי לו הרבה... יוסי המשיך: "אני באמת מרגיש אשם שלא התעניינתי בו יותר. חשבתי לתומי שמכיוון שהוא גדול, זה מכבד אותו שאני לא מתערב לו כמו שיהודית מתערבת... הבן הבכור אמר לי במפורש שהוא מעריך את המרחב שאני מאפשר בבית וכשהיה צריך היה פונה אלי. מה רע בזה?"

הרגשתי את ההאשמה העצמית שנכחה בחדר. "אני מאמינה שאתם, כמו הורים רבים אחרים, משתדלים לעשות את הטוב ביותר. לכל אחד מהילדים יש אופי ורגישויות ייחודיים.

✓ אותה התנהגות הורית, עשויה להיות חיובית לאחד ושלילית לאחר.

✓ הורים הם בני אנוש ולא מלאכים. טעויות הן בלתי נמנעות והן חלק מהחיים.

✓ הבעת אהבה וכוונות טובות, גם כשטועים, בד"כ אינן גורמות לנזקים קשים בנפש הילד.

✓ לכל אחד מהילדים, יש בחירה, כיצד להתמודד ולגדול, מהאינטרקציה עם ההורים.

הם הנהנו בראשם ופלטו אנחת רוחה. עתה הם פנויים להתבונן בתוכם פנימה וליצור שינויים, לטובת בנם זה.

יוסי החל להתעניין בו. ביחד בדקנו כיצד יוסי יכול להתחבר באופן רגשי. כמו: להקדיש זמן לדו שיח שיוסי ישתף את הבן בעולמו, ישאל בעצתו, יבקש שילמד אותו שימושי מחשב, יצא איתו להליכה, עשייה משותפת בבית, מגע גופני (שלא היה ביניהם) כמו חיבוק, טפיחה

יוסף ויהודית (מהשבוע שעבר), המשיכו להגיב לפגישות, כאשר מטרות הפגישות הן: כיצד לפתור קונפליקטים ביניהם וכיצד לסייע לעצמם עם קשיי הבן הרווק שנשאר בבית. הם הבינו שהאחריות שלהם מתבטאת בגישה ובשינוי המחשבות וממילא גם ברגשותיהם כלפי הבן, מבלי להחליט בשבילו. כתוצאה מחוסר הסכמתם על גישה משותפת כלפי הבן, הם גילו שישנם קונפליקטים נוספים ביניהם גם עליהם לא הסכימו. תרגלנו תקשורת זוגית נכונה במצבי קונפליקט, עוד בטרם נגענו בקשייהם מול הבן הרווק. הם צחקו ואמרו שהם מרגישים כמו זוג צעיר, דבר שלא חוו זה שנים.

בשלב השני, התמקדנו בקשיים מול הבן. מתוך הבירור עלה שיהודית ביקורתית מאוד כלפי הבן. היא מתחקרת, מה עשה, מתי, כמה ולמה ובעיקר, למה הוא לא יוצא לדייטים, לא מתקדם בחיים, לא עוזר בבית ולא נמצא בקשרים חברתיים. פעמים רבות, הביקורת הייתה סמויה. הייתה הרגשה בבית, של מורת רוח שהרעילה את האווירה וייתכן שהבן חש את היחס הביקורתי כלפיו, גם ללא מילים.

יוסי לעומתה, התנהל כלפי בנו בתחושה של: "חיה ותן לחיות". לא פוגע ולא נוגע. אט אט התחדדה ההבנה שהם לא הצליחו ליצור קשר רגשי עם בנם, למרות רצונם להיטיב לו.

שניהם ישבו שותקים ומהורהרים. חיקיתי. יהודית פתחה ואמרה: "אז אני אשמה? זה בגללי? הרי אכפת

חינה

אלו פסוקים מפרשת השבוע נהוג לומר בזמן הוצאת ספר תורה?

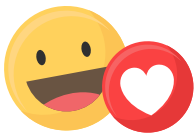
הפינה של טוביה

שלום ילדים!

בפרשת השבוע - פרשת בהעלותך, מסופר על התלונות של העם: "מי יאכלנו בְּשָׁרָה זָכְרָנוּ אֶת-הַדָּגָה אֲשֶׁר-נֹאֵכַל בְּמִצְרַיִם חֵמָּה אֶת הַקִּשְׁאִים וְאֶת הָאֲבִטְחִים...". במקום להגיד תודה על המן שהם קיבלו, במקום להודות לה' על הניסים הגדולים, הם החליטו להתלונן, וזה נגמר ממש לא טוב. כך קרה בכל פעם שהתלוננו אז אנחנו רואים שהתלונות לא עזרו להם, אלא רק גרמו לנזק.

נכון שלפעמים כואב לנו על דברים שחסרו לנו וזה טבעי. אבל לא כדאי להפוך את זה לתלונות ולבכיות, זה לא ישפר את ההרגשה שלנו, וגם לא יעזור לנו כל כך לקבל מה שרוצים, שאולי ירחמו עלינו ויוותרו לנו אם תנסו להיזכר בכל הפעמים שהתלוננתם, תגלו שזה לא עזר בכלל. התלונות מרחיקות מאיתנו את הדברים הטובים! אנשים פחות אוהבים לתת דברים טובים לאדם שמתלונן ולא מודה על הטוב.

אז בואו נלמד ממה שקרה לבני ישראל במדבר, ונתחיל להתרגל לראות את הטוב שיש לנו ולהודות עליו, לשמוח במה שקיבלנו! נגיד תודה לבורא עולם על הכל! במקום לחשוב כל הזמן כמה קשה לי, כמה רע לי, בואו נזכור כמה דברים טובים יש לנו! תודה לה' על הכל! על החיים, על הבריאות, על המשפחה, על החברים ועל הכל! במקום להתלונן, ניתן חיוך ונגיד תודה! וכך נזכה לקבל עוד הרבה הרבה טוב בחיים! שבת שלום, טוביה

רוצים לקבל מטוביה סרטונים חינוכיים ואקטואליים וגם מאחורי הקלעים? הצטרפו לקבוצת הווצאפ (השקטה) "החדר של טוביה"

- איך דבר יותר מביך מזה שאתה רואה שהעיפרון שלנסת הוא של החבר שלך...
- למה בכל פעם שאתה קונה במבה, אתה פותח אותה בחנות? כי כתוב 'פתח כאן'...
- איזה מספר לזה? חמש (חם-אש)...

המלצה השבוע

שנת השמיטה בעיצומה. צפו בסדרה המרתקת "ארץ ושמים", על התמודדות החקלאים בזמנים לא פשוטים בארץ ישראל!

שאלה בפרשה

1. על איזה כלי מכלי המשכן מדובר בתחילת הפרשה?
2. את מי היה צריך להניף תנופה?
3. מתי הל פסח שני?
4. מה עשו בני ישראל כאשר הענן התרומם מעל המשכן?
5. מאיזה חומר היו עשויות החצוצרות?
6. כמה זקנים הצטרפו למשה להנהגת העם?

« פרשת בהעלותך
שלחו אלינו תשובות באתר ערוץ מאיר לילדים, ואולי תזכו בפרס! »

המונות בפרשה

מצאו למה התמונות רחמות מתוך הפרשה

פרשייה

כתב ואייר: יוסי שחר shaharyosi@gmail.com

רוצים לצפות בסדרת האנימציה פרשייה? הכנסו לאתר ערוץ מאיר לילדים.

הענווה והשפלות האמתית מוסיפות בריאות וכוח, והדמיונית מחליאה ומעציבה. על כן יבחר לו האדם מידת הענווה והשפלות בצורתה הבהירה למען יחזק ויאמץ ו"קווי ה' יחליפו כוח"... (מידות הראיה, ענווה)

על סדר היום

הרב שלמה אבינר

תלמיד לתמיד:

כנס בוגרי ישיבת עטרת ירושלים

ישיבת עטרת ירושלים נקראה תחילה 'תורת כהנים', ולמדו בה, לא רק כהנים כמובן, קודשים כעין הכנה לבניין בית המקדש, שכך היה הרעיון של מרן הרב קוק. אלא שהכיוון נשתנה, ונשאלתי מדוע.

ובכן, מי שרוצה להיות מנתח לב למשל, צריך ללמוד קודם רפואה כללית. ומה שאמר מרן הרב קוק, שייך למי שכבר מילא את כרסו בכל התורה, ולא במקום הלימוד הרגיל, כדברי רש"י בכמה מקומות בש"ס: "קדשים נמי" (קידושין מא, ב ועוד).

שני ראשי הישיבה החדשים, הרב אביב צובירי והרב אבישי צרויה, מתאימים מאוד לתפקיד זה. שניהם לומדים בישיבה יותר משלושים שנה, משיעור א, וצמחו להיות תלמידי חכמים גדולים.

מדוע ממוקמת הישיבה דווקא ברובע המוסלמי? א. צריך להקים ישיבות בכל מלוא רוחב הארץ וקל וחומר בירושלים. ובמיוחד להקים ישיבה במקום שפעם התגוררו בו רוב יהודי העיר העתיקה, ובבניין ההיסטורי של ישיבת תורת חיים. ב. היא נמצאת דווקא בלב לבה של ירושלים, כדברי התוספות בבא בתרא (כא, א). כתוב בגמרא: "דאמר רב יהודה אמר רב: ברם זכור אותו האיש לטוב ויהושע בן גמלא שמו, שאלמלא הוא נשתכחה תורה מישראל, שבתחלה מי שיש לו אב מלמדו תורה, מי שאין לו אב לא היה למד תורה. מאי דרוש (דברים יא, יט) 'ולמדתם אותם' (דברים יא, יט) ולמדתם אתם התקינו שיהו מושיבין מלמדי תינוקות בירושלים, מאי דרוש 'כי מציון תצא תורה' (ישעיהו ב, ג). וכתבו התוספות: "כי מציון תצא תורה - לפי שהיה רואה קדושה גדולה וכהנים עוסקים בעבודה היה מכוון לבו יותר ליראת שמים". כשהילדים ראו את עבודת בית המקדש, התהפך כל עולמם הרוחני, וזה חזק יותר מכל חינוך. גם עכשיו כשאנחנו סמוך ונראה למקום המקדש, זה משפיע. גדולי ישראל אמרו ש"אוורא דארץ ישראל מוחכים" פועל יותר כשאתה קרוב למקום המקדש. ג. הרב אליעזר קשתאל, ראש ישיבה לבוגרי צבא בישיבת עלי, נתן פעם שיעור בישיבה ביום ירושלים ואמר: כשמזכירים את ישיבת עטרת ירושלים, הלומדים כאן אינם מבינים מה זה עושה לאנשים. הנמצא אינו יודע את משמעותו. כשמזכירים את עטרת ירושלים - אדם שמח, מתרגש וזה מרומם רוחו, אפילו איש העוסק בתורה וחינוך.

בט"ז בסיון יש כנס של בוגרי ישיבתנו בבנייני האומה בירושלים. יש לו שתי מטרות: א. להיות שותפים לד', "בונה ירושלים ד'", לבנות ירושלים בתפארתה. ולספק לתלמידים תנאי מגורים ולימוד נורמליים. ב. לחבר את בוגרינו למקום הקדוש והטהור הזה ממנו ינקו. תלמיד הישיבה הוא תלמיד לתמיד. עדיין יכול ללמוד ממנה, להתחבר לקדושתה וטהרתה וגם לשמור על דיבוק חברים. ואני הדל הכי מבוגר בישיבתנו גם אשתתף בכנס.

כור גרעיני

גרעין תורני שקמים בדרום תל אביב

נעים להכיר

מייסדים

שפרה בשן הגיעה ל'גרעין סטודנטיות' אי שם בעבר והשאר היסטוריה.

לא סופרים

כ 40 משפחות

פז"ם

20 שנה

אנשים מעניינים בגרעין:

בעילום שם - רבנים בישיבת ההסדר בשכונה, נשים צדיקות שנטועות עמוק בעולמות התורה והלימוד, סגן ראש עיר (גדולה במרכז הארץ, תל אביב. בטח שמעתם עליה), מנכ"ל מפלגה ולא נספר איזו, מנהל' בתי ספר ברחבי הארץ ועוד מגוון רחב של אנשי חינוך, רופאים ואחיות, כולל נציגה שהיתה באחת ממחלקת הקורונה היותר קשות.

יחיד ומיוחד

מדובר בקהילה חפצת חיים ואתגרים! מנעד מגוון של אנשים עם דעות, השקפות, תחומי עיסוק. קהילה חמה ומגובשת. לגור בתל אביב זה להיות על העורק הראשי של מדינת ישראל, מרכז העצבים של המדינה. בתוך כל קהילות תל אביב המופלאות שעוסקות כל קהילה בטוב אחה, שכונת שפירא היא מיקרוקוסמוס של החברה הישראלית. תגידו קבוצה בעם ישראל - יש בשכונה. הזדמנות מופלאה לייצר חיבורים ושיח בעם ישראל. תחושה של דופק פועם בהחלטות קטנות של היומיום שמפגישות עם דילמות ועומקים - מכניסים את בית המדרש לחיים בשלל סוגיות שנשמעות לעיתים תיאורטיות מחוץ למדינת תל אביב, אבל אצלנו - זה היומיום. ב"ה!

מעשה שהיה

סיפור משמעותי בתולדות הקהילה, אירע לפני כשלוש שנים שאז ישיבת ההסדר 'אורות שאול' קבעה את מושבה בשכונה. המעבר שלה הוסיף הרבה רוממות רוח ותקוות חדשות בגדילת התורה באזורנו. ומאז ועד היום נרקמים שיתופי פעולה מגוונים סביב מעגל השנה שקשורים לקהילה, שכונה ותורה.

סיפור נוסף הוא בוקר שבת אחת שבה צעדנו יחד אחרי התפילה לקידוש-פתיחה של מרכז 'פנימה', מרכז משפחה טיפולי שהקהילה הקימה ומנהלת אותו.

רק רגע

קשה לבחור רגע אחד, אבל אפשר להגיד שהרגעים המיוחדים שלנו הם הזמנים בהם נוצרים מפגשים וחיבורים פשוטים. דווקא מפגש החיים היום-יומי, במרחב חיים כל כך מגוון הם אלה המיוחדים והמרגשים.

טיפ לקירוב

פשוט להיות חלק, בכנות, בפשטות, לנכוח במציאות הטבעית שמתרחשת, באהבה, בלי תחושת עליונות. פשוט להיות.

ליצירת קשר אפשר להתקשר למספרה של יובל - 0544868822

גרעינים תורניים מעוניינים להופיע בפניה? פנו אלינו il.official@headoffice@emeir.org

מבצע קיץ

מיוחד למשפחות הגרעינים התורניים

מחירי נאמר לאלפים

מנוי ב-32 ש"ח לחודש!

כל הסדרות • כל המשחקים • כל התכנים להרשמה פנו עכשיו:

טלפון: 073-2379860 או בוואטסאפ: 073-2379874

מוקמת קבוצת וואטסאפ לנושא שידוכים לפרטים לשלוח הודעה בכתב למספר 058-5383270